
Olga Hudečková: Když mám něco v hlavě, tak se strašně těším

Olga Hudečková: Když mám něco v hlavě, tak se strašně těším

Kterou fází vzniku díla máte nejraději?

Když mám něco v hlavě, třeba mě to napadne v noci, a chystám se na to, tak se strašně těším. To je to prvotní. Potom ale nastanou problémy při realizaci, protože ne všechno lze udělat podle mých představ. A musím slevovat. Naopak někde musím přidat, protože těch možností tam najdu víc. Své nápady pak převedu do kresebných návrhů. Když se mi po týdnu zdá, že by se to mohlo realizovat, vymodeluji menší, třeba třetinové, modely a pak ve velikosti, jak většinou chci. Ale já bych chtěla dělat veliké modely, což lze uskutečnit jedině na zakázku.

Obdržela jste řadu ocenění. Které má pro vás největší význam? Popřípadě, které byste si přála získat?

Ocenění je vždycky příjemná záležitost, že? Lepší je, když vás ocení, než když vás bijí. Ale já jsem zažila i to, že mě byli. Když pak přišlo ocenění, bylo to takové zadostiučinění, ale nepřikládám tomu zase příliš velký význam. Víím ze života, že člověk se nemá nechávat kolébat.

Vystudovala jste Vysokou školu pedagogickou při Univerzitě Karlově. Co bylo pro vás impulsem?

To bylo druhotné. Byla jsem přijata na Vysokou školu umělecko- průmyslovou v Praze. Po třech dnech jsem se ale dověděla, že jsem tam omylem. Jedna moje dobrá přítelkyně oznámila, že můj otec je zavřený jako nepřítel státu. Samozřejmě jsem to neuvedla, protože jsem věděla, jelikož jsem studovala v totalitě, že by mě ke zkouškám vůbec nevzali.

Malou radostí pro mě a mého profesora bylo, že jsem zkoušky udělala a byla jsem přijata, i když jsem po třech dnech musela školu opustit, protože jsem zatajila důležité okolnosti. Kdybych byla podepsala určitý papír, mohla jsem tam zůstat. Ale já přeci nemohla jít proti svému otci. Tak jsem se vzdala svého snu. Pedagogiku mi doporučili přátelé, jelikož se zde vyučuje také výtvarná výchova. Všichni v mé bývalé škole mě také podporovali, a tak jsem se přihlásila na dálkové studium. Na pedagogice mně dovolili studovat, ale musela jsem to zvládat při práci, což bylo obtížné, proto jsem ji studovala o několik let déle, než jsem chtěla. Neměla jsem ani dovolené, ani prázdniny. Po dobu sedmi let jsem absolutně nevěděla, co je to volný čas. Ale vydržela jsem. Při studiu jsem dělala vedoucí výtvarných kurzů, takže jsem získávala jak praxi, tak vzdělání. Na této škole bylo báječné to, že jsem se seznámila s obory, se kterými bych jinak nepřišla do styku, jako psychologie nebo pedagogika. Prospělo mi to a mohla jsem toho bohatě využít v pozdějších letech.

Vaše umělecké a pedagogické zkušenosti jste spojila při realizaci projektu „Škola hrou“ podle myšlenek Jana Amose Komenského. Co bylo jejím cílem?

Vzniklo to zcela spontánně. Mirek, můj manžel, totiž dostal zakázku na Jana Amose Komenského pro jeho rodné město Strážnici. Jelikož jsem již během studia na Komenského narazila a nabyla jsem určitých poznatků, stala jsem se takovým Mirkovým literárním podtextem k té jeho práci. Hodně jsme o tom mluvili. V té době jsem vedla výtvarné kurzy v Praze na Vinohradech, a Mirek tam spolu s našimi dětmi za mnou docházel. Kurz navštěvovaly i další děti, jejich rodiče i jejich dědečci a babičky, tedy všechny věkové skupiny, což bylo úplně ojedinělé tady v Praze. Takže se děti sešli s rodiči nebo prarodiči a vzájemně si hodnotili své práce a to je něco tak úžasného. Doporučovala bych, aby se tímto školství zabývalo, aby těchto možností bylo víc a aby se záměrně podporovaly. Když tatínek dělá totéž, co to dítě a dítě zase vidí tatínka, jak je nebo není šikovný a povídají si o tom a hecují se, je to něco nevídaného a úžasného. Mirek vždycky přišel a byl tím, kdo měl tu autoritu, takový ten kápo. Já jsem kurz jen usměřňovala, jinak jsem jim nechávala volnost. Třeba zasahovat dítěti do těch niterních věcí, co chce malovat samo, a ovlivňovat, co nakreslí nebo vymodeluje, není dobré ani prospěšné. Já jim pomohla, ale ostatní bylo na nich. A právě když Mirek přišel, všichni mu hned ukazovali, co jsem jim pochválila nebo naopak se mi moc nelíbilo. Tím hodnocením, mezi mnou, Mirkem a jimi, právě vznikala úloha té hry a zároveň velice vážné práce.

Není moc časté, aby se oba manželé věnovali téměř stejnému uměleckému oboru. Jaká to nese úskalí nebo naopak pozitiva?

Při pořádání výstav není žádný problém. Když ale děláme nějakou realizaci, musím říct, že Mirkovi moc často dávám za pravdu. On je prostě takový vedoucí ateliéru, protože věci domýšlí se vším všudy. Já jsem totiž v tom domýšlení trochu povrchní. Na svůj návrh jdu vždycky hned a jsem nadšená, aniž bych to promyslela do hloubky. Třeba už nedomyšlím, že pec je daleko menší než můj model. Kdežto Mirek má promyšlené vše. Při velkých realizacích, které jsme dělali společně, jsem prostě poslouchala na slovo, poslušná pomahačka. O manželství se nedá mluvit, protože jako manželka bych odmítala, ale jako pomocnice se hodnotím jako naprosto spolehlivá.

Máte nějaký velký sen? Co plánujete dál?

Velkým snem bylo uspořádat výstavu a dát dohromady knížku k sedmdesátinám, což se povedlo. Ono všechno dělat mělo svá úskalí, sochařská výstava je v dnešní době opravdu luxus. Takže vděčím osudu, že se nám podařilo vystavovat v tady, v těchto nádherných prostorách, protože je to pro naše věci jako stvořené. Ale tohle neděláme jen pro sebe, ale hlavně pro ostatní, aby si za několik let vzpomněli a řekli: ano, to byla úžasná výstava, a nepatřila mezi ty, o kterých za pár dnů už nikdo nic neřekne.

Barbora Kabátová, autorka je spolupracovnicí iFora